

NEW YORK TIMES BESTSELLER

HOLLYWOODI

mocsok

fine *selection*

ALESSANDRA TORRE

A L E S S A N D R A T O R R E

HOLLYWOODI

mocsok

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

*Ezt a könyvet az erős, déli nőknek ajánlom,
akárhol éljenek is. Különösen a szép és okos Tricia Crouchnak.
Köszönök mindent!*

*

Ez a könyv egy létező városban játszódik, és létező
személyekre vonatkozó utalásokat tartalmaz.
Ezek a nevek azonban egy kitalált történetbe ágyazva
jelennek meg, nem a valóságot tükrözik.

*

BEVEZETÉS

ADÉLI NŐK KÜLÖNLEGESEK, EZ VITÁN FELÜL ÁLL. Háborúból született nők vagyunk, a múltunk tele csatákkal és káosszal, magunk és mások védelmével. A háborús időkben ültetvényeket vezetünk, teát szolgáltunk fel az Unió katonáinak, mielőtt azok felgyújtották volna az otthonainkat, elrejtettük a rabszolgákat a büntetés elől, és századokon át türelmesen figyelve tanultunk a férfaink hibáiból. Az életet délen nem egyszerű túlélni. Mosolyogva még nehezebb.

Összetartottuk ezeket az államokat, megőriztük a méltóságunkat és a nagylelkűségünket, és akkor is felszegtük az állunkat, ha az arcunkra vér és korom tapadt.

Erősek vagyunk. Déliek vagyunk. Fogalmad sem lehet a titkainkról, az életünkről.

Isten hozott Quincyben!

Lakosság: 7800 fő.

A háztartások átlagos jövedelme: Sosem áruljuk el.

Titkok száma: Rengeteg.

A Florida állambeli Quincy városa egy időben az Egyesült Államok leggazdagabb települése volt. Több mint hatvanhét Coca-Cola milliomos élt ott; minden egyes részvényük tízmillió dollárt ért, amivel felvirágoztatták a déli szépségek otthonát. Ha az ember áthajtott rajta, mégsem látott Bentley-ket meg inasokat. Csak egy kisvárost, elegáns, szépen karbantartott vidéki házakkal, ahol még élnek a több száz éves déli tradíciók. Mosolyogj! Bánj úgy a szomszéddal, mint önmagaddal! Légy nagylelkű! Tartsd meg a titkaidat, tartsd szemmel az ellenségeidet!

Márpedig Cole Masten az elejétől fogva az ellenségem volt.

1. fejezet

AHOLLYWOODIAK KI NEM ÁLLHATJÁK A FÖLDUTAKAT. Nem értik, hogyan működünk. Nem értik a bonyolult szabályrendszert, ami az életünket irányítja. Azt gondolják, azért, mert a tempónk lassú, az észjárásunk is az. Azt gondolják, a *tinettek* szó nyelvtanilag helytelen. Azt gondolják, a Mercedesük jobb emberré teszi őket, holott a számunkra nem más, mint az alacsony önértékelés bizonyítéka.

A konvoj egy augusztusi vasárnap délután gurult be a városba. Először a kamionok, aztán a limuzinok, a furgonok, a buszok, végül az azonos színű négyajtósok. Büfébuszok is jöttek, mintha Quincyben nem lennének vendéglők. Még néhány kamion. A kaméliáink illata felvette a harcot a kipufogóbűzös, megjátszott fontosságukkal. A fékek csikorgása három megyében hallatszott. Még a pekándiófák is kiegyenesedtek az érdeklődéstől.

Vasárnap. Csak egy jenki gondolhatja megfelelő időpontnak, hogy az életedbe tolakodjon. Vasárnap, az Úr napja. Egy nap, amit a templomi padokban szokás tölteni, aztán az élő tölgyek alatt, a családdunkkal és a barátainkkal ebédelve. A délután a szundikálás; alkonytájban kiülünk a vendégekkel az első verandára. Az este

a családé. A vasárnap nem való felfordulásra. A vasárnap nem való munkára.

Az Első Baptista Templomban voltunk, amikor a hír szétszaladt. Suttogó izgalom futott végig az asztal mentén, megkerülte, átugrotta a kukoricakenyeret, a gombócokat, a pekándió süteményt, a csőben süített brokkolit. Kelli Beth Barry adta át nekem, vörös haja közben veszedelmes közelségbe került egy tányér pillecukorra emlékeztető édesburgonyával.

– Itt vannak – közölte vészjósln, ám a kék szemében csillogó izgalom nem illett komor hangjához.

Nem kellett megkérdezniem, kik vannak itt. Quincy hét hónapja várt erre a napra. Azóta, hogy az első szó eljutott Caroline Settleshez, Frazier polgármester titkárnőjéhez, egy hétfő reggeli telefonhívás formájában az Envision Entertainmenttól. Caroline átirányította a hívást a polgármester irodájába, fogta a csípős chilis chipset, és letelepedett az ajtó melletti székre. A rágcsálnivaló fele elfogyott, mielőtt felugrott volna, hogy visszaüljön az asztalához; kerek feneké egy pillanattal azelőtt ért le a székére, mint hogy a polgármester kilépett, felfuvalkodottan, az orrán a szemüvege, a kezében egy jegyzetömb, amiben, Caroline pontosan tudta, nincs más, csak firkák.

– Caroline – mondta Frazier elnyújtva, hogy hangsúlyozza a fontosságát –, éppen most hívtak fel Kaliforniából. Filmet akarnak forgatni Quincyben. Egyelőre még csak az előzetes megbeszélések-nél tartunk, de... – itt szigorúan, némileg színpadiasan átnézett a szemüvege kerete felett – ...ez az információ nem juthat ki az irodából.

Nevetséges közlés volt. Frazier polgármester tudta, mi fog történni abban a percben, amint visszatér az irodájába. A kisvárosokban kétféle titok él meg: az, amit miniállamként együtt őrzünk, és

a szaftos. A szaftos titkok sosem maradnak elzárva. Senki nem is akarja igazán. Egy kisvárosban ezek a szórakozás egyedüli forrásai, apró, zsíros morzsák, amelyek megőrzik az egészségünket. Ezek a titkok a mi saját pénzemünk, és kevés dolog ér annyit, mint az első kézből származó, még senki másnak el nem árult hír. Öt perc sem telt el, és Caroline már a polgármester saját mosdójában ült, a párnázott vécüülőkén, és kifulladásra ismételt el a testvérének minden szót, amit a csukott ajtón át hallott.

– Azt mondták, *ültetvény*, mint az *Elfújta a szél*ben...

– Claudia Van nevét hallottam. Gondolod, hogy *az a* Claudia Van eljön Quincybe?

– Azt mondta, augusztusban, de nem tudom, idén-e vagy jövőre...

A pletykagyárba éppen csak annyi információ került, amitől örülten felpöröghetett, és a találgatások meg a téves feltételezések úgy terjedtek, mint a tetű kilencvenkettőben. Mindenki azt hitte, tud valamit, és mindennap kiderült valami új, ami manna volt kiéhezett társadalmi életünknek.

Nekem szerencsém volt. Az első sorban szereztem széket a látványosságra, és Érdekességgé váltam a városban, ahol három éve még a nevem is feketelistára került. Érdekességnek lenni az első lépés a Megbecsültség felé, ami pedig olyasmi, amit mamának és nekem a Quincyben töltött huszonnégy évünk alatt nem igazán sikerült elérnünk. Engem nem érdekelt különösebben, de annyi eszem azért volt, hogy ne szóljam le.

A film volt a valaha történt legizgalmasabb dolog a településen, és a város lélegzet-visszafojtva várta a stáb érkezését.

Hollywood. Csillogás. Stúdiók. Hírességek – és mind között a leghíresebb, Cole Masten.

Cole Masten. A férfi, akiről nők ábrándoznak a sötétben. Amikor a férjeik hortyognak, vagy – mint az én esetemben – az anyjuk alszik. Meglehet, hogy a legszebb férfi, aki az elmúlt évtizedben elbűvölte Hollywoodot. Magas, erős, a teste öltönyben is tökéletes, de ha levetkőzik, elalélsz az izmaitól. Sötétbarna haja elég hosszú, hogy beletúrj és megrángasd, de elég rövid, hogy elegáns maradjon. Zöld szeme azonnal elvarázsol, amint elmosolyodik – és a mosolyától elfeledkezel róla, mit is mondott, mert azonnal, reménytelenül felizgat, annyira, hogy a gondolkodás feleslegessé válik. Cole Masten a két lábon járó nemi vágy, és a város valamennyi nőnemű lakója elcsöppent már az érkezése gondolatától is.

Mármint rajtam kívül. Én ugyan nem. Először is a pasi egy seggfej. Öntelt, bunkó és modortalan. Másodszor is a következő négy hónapra a főnököm lett. Mint mindenkié. Cole Masten nem csak sztárként vett részt a forgatáson. A saját pénzét ölte bele, a teljes projektet ő finanszírozta. Cole bukkant rá arra a déli kisregényre, amelyről addig senki sem hallott. A városunkról szólót, amely felfedte, hogy az ültetvényes stílusú házak és a leharcolt furgonok valójában csak álcát jelentenek. A titkolózó milliárdosok álcáját.

Úgy van. A mi hétezer fős, csendes városunkban több rejlik, mint déli udvariasság és díjnyertes rántottcsirke-receptek. Hatalmunk is van, amelynek legnagyobb bizonyítéka a bankunk páncéltermében hever, vagy a hátsó udvaraink földjébe ásva pihen. Esetleg a mélyhűtőládák aljában vagy a padlásgerendák között.

Készpénz. Rengeteg, rengeteg készpénz. A mi kis városunkban negyvenöt milliomos és három milliárdos lakik. Ez csak egy durva becslés, de a legpontosabb, amire a suttogó találgatásokból alapozhatunk. Lehet, hogy többen vannak. Attól függ, milyen okosan vagy ostobán bántak a leszármazottak a Coca-Cola részvényekkel.

Minden onnan származik – a kólából. Ha itt kimondod a Pepsi nevét, jobban jársz, ha sietősen távozol, és közben gyakran hátranézel.

Cole tehát rájött Quincy kis titkára. És lenyűgözte a fondorlatos városka. Toborzott egy csapatot. Felvett egy író. Távol maradt az újságok címlapjáról, amíg összeállította egy háromórás film tervét a hetvenkét oldalas könyv alapján. És most, tizenhárom hónappal azután, hogy Caroline Settles elhintette a pletykát, meg is érkeztek. *Hollywood* érkezett meg. Egy nappal korábban. Megmondtam nekik, hogy hétfőn jöjjenek, felsoroltam az okokat, amiért a vasárnap-i érkezés hiba lenne. Néztem a tébolyt, és az járt a fejemben, hogy hány zökkenő áll még előttünk.

Követtem a tömeget a templomkertbe, figyeltem, ahogy a Fő utat megszállják, a férfiak kiugrálnak a buszokból, kamionokból, mindenki kiabál, mutogat és összevissza rohangál. Mosolyogtam. Nem bírtam megállni. Ez a drága, zsíros menet vasárnap tolakodott ide. Azt hitték, ők mondják meg, mi legyen. Azt hitték, hirtelen az övék lett a hely.

Fogalmuk sem volt, mibe gyalogoltak bele.

Hat hónappal korábban

2. fejezet

ANYÁM SZÉPSÉGGIRÁLYNŐ VOLT. Miss Arkansas, 1983. Én nyolcvanhétben születtem; a dolog körülményeit nem ismerem, és nem is nagyon érdekelnek. Van néhány ködös emlékem az apámról – nagydarab ember volt, szivarozott, és egy nagy, fényes parkettás házban lakott. Kiabált velem, megrázott és megütött, amikor sírtam. Az ötödik születésnapom másnapján mama felébresztett az éjszaka közepén, és elmenekültünk. Elvittük az apám kocsiját, egy nagy szedánt, bőrülései voltak, és benne maradt egy Garth Brooks-kazetta. Egész úton Georgiáig azt hallgattuk, vagy a visszatekeredő szalag zizegését. Ezek az utolsó emlékeim az előző életemből. Garth Brooks, bőrülések és anyám sírása. Én a hátsó ülésen feküdtem, a kabátjával betakarva, és megpróbáltam megérteni, miért sír. Megpróbáltam megérteni, miért csinál ilyesmit, ha ennyire felzaklatja.

A kocsit útközben otthagytuk egy városban. Addig hajtottuk, amíg meg nem állt, akkor kiszálltunk, és gyalogoltunk. Anyám egy újságot szorongatott. Minden lépésnél megpróbáltam rálesni a borítójára, ahogy ide-oda lendült. Amikor egy férfi megállt, és felajánlotta, hogy elvisz a legközelebbi buszmegállóig, aztán beültetett a hátsó ülésre, végre megláttam az újságot, mert nagyon össze kellett

húznunk magunkat, hogy még a bőrdüünk is beférjen mellénk hátra. A címsor így szólt: COCA-COLA MILLIOMOSOK. A kép egy szélesen mosolygó, kopasz férfit ábrázolt, a kezében kólásüveggel.

Végül megismertem azt a kopasz férfit. Johnny Quitman volt. Ő vette fel anyámat ügyintézőként a bankjába, ahol máig is dolgozik. Quitman Quincy harmadik generációs milliomosainak egyike, később lépett be, de még mindig elég korán, hogy nagyot kaszáljon – ezért mosolygott olyan szélesen a címlapon.

Egy darabig azt hittem, amikor eltűnődtem a késő éjszakai menekülésünkön, éppen ebbe a városba, meg a gyűrött újságon anyám markában, hogy új férjet akart fogni, és azt remélte, itt felszedhet egyet a milliomosok közül. De nem így volt. Még csak nem is próbálkozott. Legjobb tudomásom szerint miután letelepedtünk, beletanult a munkájába, és soha nem flörtölt egyetlen férfival sem. Talán az apám iránti szerelmét semmi nem múlhatta felül. Vagy talán csak egy biztonságos helyre volt szüksége, ahol megöregedhet és meghalhat. Úgy tűnt, ez minden: várni a halált. Szomorú végszó egy ilyen szép nő számára.

A verandán ültem, a meleg szél játszott a szoknyám szélével. Csupasz lábamat a korlátra téve néztem őt. Egy törülközőn térdelt, hogy ne legyen koszos a világos nadrágja; egy azáleabokor gyökerénél ázott éppen. A karjára kiült az izzadság, csillogott a délutáni napfényben, az arcát széles karimájú kalap takarta előlem. Kettesben voltunk a házban, még a szitakötők élete is mozgalmasabb volt a miénknél. Ültem a hőségben, és néztem, ahogy dolgozik. Eszembe jutott, hogy megkérdezzem, kér-e limonádét, bár már kétszer visszautasította.

Nem leszek az anyám másolata. Akárhogy is, a saját életemet akartam élni.

3. fejezet

*„Hollywoodban egy házasság már sikeresnek számít,
ha tartósabb egy doboz tejnél.”*

– RITA RUDNER –

COLE MASTEN LASSAN ELSÉTÁLT a kocsi, egy jégkék Ferrari mellett. A napszemüvegét éppen csak annyira billentette meg az orrán, hogy az eltakarja a vonásait, de kilásson mögüle.

– Szép autó – csiripelte mögötte a kereskedő, és egy szükségtelen, de annál nagyzolóbb kézmozdulattal intett a Ferrari felé.

Persze hogy szép volt. Háromszázezer dollárért még jó, hogy az. Cole egy gyors biccentéssel jelzett a kocsi bal oldalán álló öltönyös alaknak. Justin, az asszisztense, előrelépett.

– Megveszi. Majd én intézem a papírmunkát és az ár kiegyenlítését. Lenne szíves átadni Mr. Mastennek a kulcsokat?

Cole elkapta a kulcskarikát, és beült a kormány mögé. A kereskedés dolgozói sietve kitérték neki az épület teljes jobb oldalát elfoglaló, hatalmas üvegajtó szárnyait. Amögött, végig a járdán, emberek gyülekeztek. Nők. Rajongók. Cole várt; összeszorította a száját, és türelmetlen ritmust dobolt az ujjjaival a sebességváltón. A tömeg

hullámozott, integetett, megugrott, mintha egyetlen élő, lélegző lény lenne, amely ugyanolyan könnyen képes szeretni, mint gyűlölni. Amikor az üvegajtó feltárult, Cole felpörgette a motort, és a nap-szemüvegét a helyére igazítva, lassan előregurult. Bólogatott, az ajkán a védjegyévé vált mosoly ült, amit egy évtizeddel ezelőtt fejlesztett tökélyre.

Mosolygott.

Integetett.

Odabiccentett egy, az első sorban álló lánynak, aki erre a barátai karjába ájult. Csak hadd villogjanak a vakuk. Örökölték meg az eseményt. Finoman nyomta a gázpedált, amíg ki nem kanyarodott végre az úttestre, ahol beletaposhatott.

Tizenkét éve volt a pályán. Mostanra hozzászokhatott volna. Örülhetne neki. A fények, a figyelem... azt jelenti, hogy még mindig vonzó, hogy az újságírógárdája és az ügynökei még mindig jól végzik a munkájukat. Hogy az őt örökké kísérő fenevad enni kap, és még többet akar. Hogy van még egy kis ideje, mielőtt elfelejtik. De ez nem jelentette azt, hogy szereti is. A nyomulást. A színészkedést.

Az autón vezette le a haragját; a kelleténél gyorsabban vette Hollywood Hills kanyarjait, de az olasz kocsi bírta a kihívást, a fara csak egy kicsit csúszott ki, mielőtt a gumik újra megkapaszkodtak volna az aszfalton, hogy csikorogva tovább pörögjenek. Mire elérkezett a birtoka kapujáig, a szíve hevesen vert, a szája széles vigyorra húzódott. Ez kellett neki. A kockázat. A tempó. A veszély. A felelőségének is tetszene. Egy bordában szótték őket: ezért is működött a házasságuk.

A Ferrarit járó motorral a bejárat előtt hagyta, és zsebre dugott kézzel felfutott a lépcsőn. Amint a személyzet három tagja mellett elhaladt, udvariasan mormolt szavak lebegtek utána.

Három év. Három éve él itt, és még mindig tárgyként kezelik. A saját személyzete, a saját csapata. Néha a felesége is.

Belépett a házba, és a hátsó, nagy ablakon át megpillantotta a nőt a medencénél.

Fényképezés. Felnyögött. Szeretett volna kettesben maradni vele, hogy átadja az autót; egy percet asszisztensek és kamerák nélkül, de erre jelenleg esély sem volt. A felesége egy sziklakövön állt, amit Cole még nem látott, mert újonnan rakták le a medencéjük mellé; hibátlan teste felkínálkozott a fényeknek. A fürdőruhája elég vékony volt, hogy a mellbimbója átüssön rajta; az apró, sötét foltok látványától Cole tekintete kiélesedett. Végigpillantott a jelen lévő fotósokon. Mindegyik férfi volt; az egyik éppen olajat kent a felesége vállára, miközben a füléhez hajolva nevetett. Egy pillanatra egymás szemébe néztek, de a nő túl messze volt, hogy Cole olvasson a tekintetéből. Mindössze az állát szegte fel egy kisé, és amikor Cole intett, az arcán mosoly terült el.

Öt hetük volt, amit együtt tölthettek. Összesen. Aztán a felesége elutazik Afrikába, Cole meg New Yorkba. A házasságuk története. Lopott időszakok egymással, külön töltött életek.

Cole úgy gondolta, talán elmegy, és még vezet egy kicsit. Kiereszti a gőzt. Mert abban a percben, maga se tudta, miért, de dühös volt. Talán azért, mert fél év távollét után arra jött haza, hogy a feleségét a porondon találja – amikor csakis azt akarta, csakis arra várt, hogy nekilökhesse egy falnak, és az elmúlt hat hónap minden felgyülemlett vágyát ráborítsa. Hogy megint érezze az ízét, hallja a nyögéseit – és a sajátjait is. Közönség nélkül. Az üres házban, ahol senki nem nézi végig, hogyan üdvözlik egymást.

Feltépte a bejárati ajtót, és lerohant a lépcsőn a felesége új autójához.

4. fejezet

V ALAKI BEKOPOGOTT. Felnéztem a könyvemből, és a bejárati ajtóra meredtem, de a sima, fehérre festett fa nem árult el semmit a mögötte álló rejtélyről. *Kopogás.*

A hang megisméltődött. Erre már igazán kíváncsi lettem: felültem, és félretettem *A halottlátót*. Egy ilyen kisvárosban, mint Quincy, ahol senki nem zárja az ajtaját, ahol nincsenek idegenek, csak kétféle látogató érkezhethet:

1. Aki lényegében családtag; egy közeli barát, aki bármikor, meghívás nélkül is besétálhat a házádba. Ilyen barátom már nem volt.

2. Akinek az érkezése előtt muszáj odatelefonálni, hogy beugorhat-e. Anélkül nincs látogatás, nincs „csak-erre-jártam”, nincs kopogás a bejárati ajtókon. Az udvariatlanság. Elfogadhatatlan.

Jól kiképeztek a társasági etikettből, mint mindannyiunkat. Délen minden szabálynak megvan a maga oka, és nem a semmiért ápolgattuk a kultúránkat az elmúlt két évszázadban. Kibogoztam magam a takarómból, és az ajtóhoz léptem. A csipkefüggönyt félrehúзва egy idegen arcot láttam. Egy mosolygó, lendületesen integető idegen arcát, aki mintha nem is bejelentés nélkül érkezett volna. Ami

azt illeti, eléggé jóképű volt. Tökéletes bőr, fehér fogak, élénkkék póló, amely pont a kellő mértékben feszült meg a felsőtestén, hogy kihangsúlyozza tornateremben növesztett férfiaságát. Kinyitottam az ajtót.

– Segíthetek?

– Jó ég, remélem, igen! – A szavakat hallva ébredő libidóm azonnal visszahullott a kétségbeesésbe. A férfi túljátszottan affektált, és olyan drámai kétségbeeséssel dőlt a félfának, hogy csaknem elnevettem magam. – *Kérem*, mondja, hogy ön a tulajdonosa ennek a mesés ingatlannak!

Haha. Vicces. A sok mosásban kirepedt orrú teniszcipőt viseltem, a karórámiban több volt a műanyag, mint bármi más, és az ajtó, ahol álltunk, az Anna Holden-ültetvény egykori rabszolgaszálására vezetett. A fickó egyszerűen nevetséges volt.

– Dehogyan – feleltem elnyújtva, és karba tettem a kezem. – Miért?

Erre komikus mértékű zaklatottság ült ki az arcára, mintha a dolog innentől kezdve nem tartozna rám. Mintha nem ő kopogott volna be hozzám, megzavarva az olvasásban.

– Megvan önnek a tulajdonos száma?

Megráztam a fejem.

– Nem adom ki Holdenék számát egy idegennek. Mit akar tőlük?

– Azt nem igazán árulhatom el.

Vállat vontam. Márpedig könyörögni nem fogok. Ha titkolózni akar, ám tegye.

– Akkor sok sikert – mosolyogtam rá udvariasan, és becsuktam az ajtót, elvágva saját magam az izgatott arc látványától. Holdenék még két hónapig Tennesseeben lesznek. A fickó viheti a manikűrözött

ujjait, hogy minden ajtón bekopogjon, amíg meg nem találja az udvarházukat, vagy elárulhat néhány dolgot. Nála a labda.

Három napba telt, hogy a csinos fiú visszatérjen. Ezúttal messziről láttam, ahogy kreppöltönyében kényesen lépdel a földúton. Felnéztem a hintaszékből, és a mellettem álló másik, üres felé intettem.

– Üljön le bátran, Mr. Payne! Meleg van a napon.

Valóban meleg volt: az a fajta párás forróság, ami perceken belül kiszívja az erőt az emberből. Ami előcsalogatja a krokodilokat és a kígyókat, a gonosz teremtményeket. Mindenki, akinek egy csepp esze van, a négy fal között tartózkodik. Mi ketten, Bennington Payne meg én, mégis itt ültünk a bérelt ház verandáján, a zúgó ventilátor mellett – a meleg szél, amit keltett, épp csak arra volt elég, hogy kibírjam egy helyben. Lenyúltam, és a lábam mellett álló jeges vödörből kiszedtem egy sört, hogy átnyújtsam neki. A sajátomat a combom közé szorítottam.

Nem vitatkozott, nem játszotta meg magát, csak átvette a sört, egy kétkedő pillantást vetett a szabad hintaszékre, aztán lehuppant, és hálás mosollyal kinyitotta az italt.

– Honnan tudja a nevemet? – kérdezte, elegánsan megtörölve a száját, miután legurította a Bud Light felét.

Hátradőltem, így a hajam a fejem mögé szorult.

– Azok után, ahogy körbedobrokol? Már a Thomas megyei tehenek is tudják – nevettem rá a sörösüvegem szája felett, aztán én is meghúztam, még mindig a férfira sandítva. – Tudja, levehetné azt a zakót. Mást nem ér el vele, csak még jobban megizzad.

Felém fordult, az arcomat tanulmányozta, mintha még valamit várna. Amikor semmit sem kapott, letette a sört, levette a zakót, óvatosan összehajtotta, majd gondosan az ölébe helyezte, és hátradólt.

Okos húzás volt. A helyi rendőrség rengeteget ki tud olvasni egy bűncselekmény helyszínén történekből, már csak abból is, hogy hova, mennyi és milyen virágpör tapadt. Ez a Dél átka. Ez, meg a moszkító, a kígyó, a repülő csótányok és a százféle egyéb apró meglepetés, ami elijeszti az északiakat.

– Ezért nem értem el semmit? – kérdezte. – Mert, ahogy olyan kedvesen megfogalmazta, *körbedobrokoltam*?

– Részben – feleltem finomkodás nélkül. – Körbedobrokolt, ráadásul nem árulta el senkinek, miért. Ezt senki sem veszi jó néven. Magunknak való népek vagyunk. Nem nagyon kedveljük az idegeneket. Legalábbis a magafajtákat nem. A nászutasokat, a vakációzókat, turistákat szívesen fogadjuk. Maga azonban más miatt jött, és ettől mindenki gyanakvóvá válik.

Egy percig csendben ült, majd egy hosszú korttyal kiitta a sörét.

– Azt az utasítást kaptam, hogy legyek visszafogott – mondta végül.

– És azt nem, hogy járjon sikerrel? – nevettem fel. – Mert a kető együtt nem megy.

A nap egy kissé lejjebb ereszkedett, oda, ahonnan átleshetett a fák között, be a veranda teteje alá. Általában ez volt az az óra, amikor összeszedtem magam, és bevonultam a házba. Odanyúltam, kihúztam a kezéből az üres üveget, és a sajátommal együtt a vödörbe dobtam, azzal felálltam, és kinyújtóztam.

– Summer Jenkins – nyújtottam ki felé a kezem.

– Bennington Payne. A barátaim csak Bennek szólítanak. És jelenleg úgy néz ki, maga az egyetlen barátom itt.

– Egyelőre ne használjunk ilyen nagy szavakat – mosolyogtam.
– Na jöjjön, fel kell tennem a vacsorát!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

*

– Egyszerűen nem természetes, hogy egy ilyen korú lány hajadon legyen. Különösen, ha ilyen csinos.

– Hát, mit vártál? Tudod, mi történt Scott Thompsonnal. Summer azóta még csak reggelizni sem volt senkivel.